

Arrest

nr. 331 033 van 14 augustus 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2023 zonder enig identiteitsdocument België binnen en verzoekt op 20 december 2023 om internationale bescherming. Op 23 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“[...]”

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Afghanistan en bent u Pashtoun van etnie. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 1 januari 2005 in het dorp Oghoz in de regio Pongo, district

Behsud, provincie Nangarhar. U woonde bij uw maternale oom in Jalalabad. U ging naar school tot de 10e klas en u kreeg Koran-les van de vrouw van uw broer. U heeft zes broers en vijf zussen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voerde u de volgende feiten aan.

Uw verre neven [L.] en [S.] wilden aanspraak maken op jullie gronden. In 2007 was uw broer [L.Sh.] met de vrouw van één van uw verre neven in de gastenruimte. Haar man werd al eerder vermoord door zijn eigen broers, uw verre neven. Rond middernacht kwamen uw verre neven [L.] en [S.] en een derde persoon naar de gastenruimte, zij duwden de deur open en hadden een machinegeweer bij zich. Uw broer en de vrouw wisten te ontsnappen, waarna uw broer een nacht in het bos doorbracht en vervolgens naar uw maternale oom ging. De vrouw ging naar [J.M.] - een verre neef van haar schoonfamilie - waar zij drie dagen is gebleven. Na drie dagen werd ze daar doodgeschoten door haar schoonbroers. Nadat uw broer bij uw maternale oom aankwam, ging hij bij het Afghaanse nationale leger en diende hij in Ghazni. Bij een aanval raakte hij gewond aan zijn hand, waarna hij vluchtte naar België.

[L.Sh.] (O.V. [...]) verzocht op 31 juli 2014 om internationale bescherming. Op 14 september 2015 werd hij erkend als vluchteling. Op 22 november 2018 werd zijn vluchtelingenstatus ingetrokken. Na een vijfde verzoek om internationale bescherming werd [L.Sh.] op 5 september 2022 erkend als vluchteling wegens zijn werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse nationale leger.

Uw broers [Mi.], [I.] en [S.] zijn in België. [I.] (O.V. [...]) verzocht op 26 oktober 2011 om internationale bescherming in België. Op 27 juli 2012 kreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus. [Mi.] (O.V. [...]) verzocht op 7 december 2016 om internationale bescherming in België. Op 28 februari 2018 kreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal oordeelde voor beide broers immers dat er geen geloof gehecht kon worden aan de problemen tussen jullie familie en de familie van de broers [S.] en [L.]. Uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Nangarhar bleek evenwel dat er een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Over uw broer [S.] werd geen informatie gevonden.

Uw broer [L.Kh.] werkte vanaf 2011 tot de machtsovername voor de Amerikanen in Kandahar, hij bevindt zich nog in Afghanistan. Ook uw broer [Mu.] is in Afghanistan. Uw zus [G.K.] overleed één à twee jaar geleden. Uw vader, stiefmoeder, zussen, broers en paternale oom verblijven bij uw maternale oom in Jalalabad.

Na het incident met uw broer en uw verre neven bleef u altijd thuis en ging u niet naar buiten. U mocht van uw vader niet naar school, maar u ging stiekem tot de 10e klas naar school. U wilde in vrijheid leven, wat niet werd toegestaan. U werd door uw vader naar uw broers in België gestuurd. In februari 2023 verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 6 december 2023.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 20 december 2023.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw verre neven.

Toen u in Turkije was, werden uw broer [L.Kh.] en uw vader geslagen door uw verre neven, die tevens lid waren van de taliban. Ze verwondden de neus van uw vader en de hand van uw broer en ze braken hun ribben. Toen u in Bosnië was, werd uw vader meegenomen door uw verre neven. Hij werd een week vastgehouden in het districtskantoor. Uw vader moest [L.Sh.] aan hen overdragen of 200.000 à 300.000 Afghani betalen. Uw vader betaalde het geld en zijn vingers werden afgesneden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw originele e-Taskara, kopieën van de verblijfsdocumenten van [Mi.], [I.] en [L.Sh.], een kopie van de taskara van [L.Sh.]. Omtrent de werkzaamheden van [L.Sh.] legde u kopieën van een werkbadge, twee bankkaarten en drie foto's voor. Ter staving van de job van [L.Kh.] legde u kopieën van vier document voor. Ook legde u kopieën voor van de asielaanvraag van [L.Kh.] in het Verenigd Koninkrijk in 2009 en zijn uitzetting in 2011. Tevens legde u kopieën van 19 foto's voor van de verwondingen van uw vader en [L.Kh.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door uw verre neven, die zich hebben aangesloten bij de taliban. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielslaas gekenmerkt wordt door verscheidene markante incoherenties en doorslaggevende ongeloofwaardigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielslaas en voorgewende vrees.

Voorop, dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds bij uw broers [Mi.] en [I.] heeft geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de familie van [L.] en [S.] en het incident met de vrouw in de gastenruimte bij uw broer [L.Sh.]. Tevens verkreeg [L.Sh.] de vluchtelingenstatus op basis van zijn werkzaamheden bij het Afghaanse nationale leger en niet wegens deze familieproblemen. Gezien u zich nadrukkelijk op dezelfde motieven baseerde als uw broers, kan ook aan uw asielslaas geen geloof worden gehecht (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 mei 2024 [CGVS1], p. 12).

Tevens kan ook omwille van volgende incoherenties en ongeloofwaardigheden geen geloof worden gehecht aan uw asielslaas.

Ten eerste, wat betreft de reden voor de problemen tussen uw familie en de familie van [L.] en [S.], stelde u dat uw verre neven de gronden van uw familie wilden hebben omdat zij zelf arm waren (CGVS1, p. 13). U voegde daar aan toe dat de familie van uw neven groter in aantal was, zo'n 250 à 300 mensen (CGVS1, p. 13). Het is echter zeer opmerkelijk dat zo'n grote familie de gronden van andere families nodig zou hebben. Gezien het grote aantal, bezitten zij logischerwijs al over veel gronden. Uw broers daarentegen, vermeldten andere redenen voor het ontstaan van deze familievet, wat uw geloofwaardigheid ten eerste ondermijnt. Zo begonnen de problemen volgens [L.Sh.] omdat de gevel van uw huis op de gronden van uw verre neven stond (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 september 2019 [CGVS3], p. 15). Uw broer [Mi.] verklaarde echter dat het conflict met de burenen begon vanwege de irrigatie van water over de velden (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26 juli 2017 [CGVS5], p. 8). [Mi.] stelde niet dat dit ging om problemen met verre familieleden maar om problemen met de burenen. Uw broer [I.] gaf nog een andere verklaring voor de oorsprong van het probleem door te stellen dat er een vliegtuigongeluk was gebeurd en mensen opzoek waren naar brokstukken. Volgens hem bezat uw familie slechts een klein stuk grond, maar lagen er wel stukken van het vliegtuig. Vervolgens wilden [L.] en [S.] jullie vermoorden zodat zij de gronden konden hebben en de stukken van het neergestorte vliegtuig konden verkopen (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 9 juli 2012 [CGVS4], p. 10, 15). Uw eigen ongeloofwaardige verklaring over het ontstaan van de problemen tezamen met de zeer tegenstrijdige verklaringen van uw broers, maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de familie van [L.] en [S.].

Ten tweede, kunnen ook uw verklaringen omtrent het incident met de vrouw en uw broer omwille van volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo stelde u dat de vrouw – de schoonzus van [L.] en [S.] - en uw broer een relatie hadden met elkaar (CGVS1, p. 10). U voegde daar zelf al aan toe “dat het een slecht gevolg heeft” als een man en vrouw samen worden betrapt (CGVS1, p. 10). Gelet op de zeer conservatieve Afghaanse en Islamitische cultuur en de door u aangegeven “slechte gevolgen”, is het absoluut niet aannemelijk dat uw broer zich in een geheime relatie zou bevinden. Bovendien hadden [L.] en [S.] de man van hun schoonzus – hun eigen broer dus – vermoord omdat ze zelf met haar wilden trouwen (CGVS1, p. 14). Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van de geheime relatie. Daarenboven vermeldten uw drie broers zeer verschillende redenen voor de aanwezigheid van de vrouw in de kamer van [L.Sh.]. Zo stelde [L.Sh.] dat de vrouw, [G.], binnen kwam en 15 minuten bij hem ging zitten, ze dreigde te gaan schreeuwen als hij haar buiten zou zetten (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2 maart 2015 [CGVS2], p. 8). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud herhaalde [L.Sh.] dat de vrouw bij een vreemde langs kwam (CGVS3, p.9). Dit onderschrijft dat [L.Sh.] geen relatie had met [G.], in tegenstelling tot uw beweringen. Tevens stelde [Mi.] dat de burenen hun schoonzus langs stuurden (CGVS5, p. 8) en stelde [I.] dat de vrouw naar jullie gastenruimte werd gebracht omdat [L.] en [S.] een excuus nodig hadden om uw broer te vermoorden (CGVS4, p. 14). Ook deze verklaringen staan haaks op uw bewering dat uw broer en de vrouw een geheime relatie hadden met elkaar. Daar de reden voor haar aanwezigheid niet kan overtuigen, moet ook haar aanwezigheid in het algemeen en de gebeurtenissen die daarop volgden in twijfel worden getrokken.

Vervolgens stelde u dat er drie mannen op de deur klopten, waarna de mannen en uw broer beide tegen één kant van de deur duwden (CGVS1, p. 10). Volgens uw verklaringen had uw broer toen door dat de mannen een machinegeweer over de schouder hadden (CGVS1, p. 14). Nadat de deur open ging, deed uw broer een truc en rende hij weg de bossen in (CGVS1, p. 14). Uw verklaring dat uw broer een truc deed, is zeer frappant en kan niet overtuigen van zijn ontsnapping. U gevraagd hoe uw broer kon ontsnappen als de mannen machinegeweren hadden, antwoordde u dat het nacht was en er geen elektriciteit was (CGVS1, p. 14). Deze uitleg kan niet volstaan om de ontsnapping van uw broer aan drie gewapende mannen te verklaren en maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan dit bezoek van die drie mannen noch aan de ontsnapping van uw broer.

Tevens zijn ook de verklaringen van uw broers zeer incoherent toen zij gevraagd werden naar het moment dat de mannen binnen kwamen en hoe [L.Sh.] kon ontsnappen. Volgens [L.Sh.] kwamen er twee personen binnen, waarvan één met een wapen en één met een mes. [L.Sh.] wist de man met het wapen op de grond te duwen, waarna het wapen afging. Vervolgens had hij de man met het mes bij de kraag gepakt en weggeduwd (CGVS2, p. 8). Dit komt absoluut niet overeen uw verklaringen dat uw broer een truc deed in het donker en wegrende. [I.] vertelde dat er vier mannen binnen kwamen die begonnen te schieten, maar dat [L.Sh.] ontsnapte (CGVS4, p. 17). U vermeldde echter niet dat er ook geschoten werd. Deze weergaven van de gebeurtenissen die bewuste nacht komen niet overeen met uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer ondermijnt.

Daar komt bij dat u stelde dat drie mannen de gastenruimte binnen vielen; u stelde dat één van het de schoonbroers van [G.] was en de andere twee misschien neven. Wie het precies waren, wist u echter niet (CGVS1, p. 13). Tevens verklaarde u dat [L.] en [S.] ook [G.] wilden vermoorden omdat zij hoopte dat haar zonen zich later tegen hen – de mannen die haar eigen man hadden vermoord – zouden verzetten en voor vergelding zouden zorgen (CGVS1, p. 14). Dit staat niet alleen haaks op uw eerdere verklaring dat uw verre neven graag zelf met de vrouw wilden trouwen (CGVS1, p. 14), maar ook op de verklaringen van uw broers. Zij stelden namelijk dat [M.], de zoon van [G.], één van de mannen was die de gastenruimte binnen vielen (CGVS2, p. 8; CGVS4, p. 17). Dit maakt het niet alleen zeer vreemd dat u niet zou weten wie de gastenruimte binnen vielen, maar ook dat u verklaarde dat ze de vrouw wilden vermoorden. Logischerwijs zou haar eigen zoon daar niet aan mee willen werken. Ook dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent dit incident.

Gelet op bovenstaande incoherenties, opmerkelijkheden en ongeloofwaardigheden, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen met de familie van [L.] en [S.] en het incident met de vrouw in de gastenruimte bij [L.Sh.].

Ten derde, gezien de problemen met de familie van [L.] en [S.] niet als geloofwaardig worden beschouwd en ook aan het incident met de vrouw en uw broer geen geloof kan worden gehecht, kunnen de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien niet als aannemelijk worden beschouwd. Zo ondermijnt uw lange verblijf in Afghanistan na dit voorgehouden incident de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging ten zeerste. Het incident met de vrouw en [L.Sh.] gebeurde reeds in 2007, waarna uw familie naar uw maternale oom in Jalalabad zou zijn verhuisd en u nog tot ongeveer februari 2023 in Afghanistan bent gebleven (CGVS1, p. 4, 7, 9). U stelde tien maanden onderweg te zijn geweest tot u in België aankwam op 6 december 2023, dus vertrok u begin februari 2023 (CGVS1, p. 7). U stelde dat u gedurende die jaren niet vrij kon leven, altijd binnen moest blijven en van uw vader en oom niet naar school mocht (CGVS1, p. 4, 10, 12, 16). U werd herhaaldelijk gevraagd of zich na het incident nog andere problemen voor u of uw familie hebben voorgedaan. U stelde dat er dingen gebeurden, maar u bleef hier uitermate vaag over (CGVS1, p. 15). Uiteindelijk stelde u dat uw verre neven opzoek waren naar “de hoofdpersoon” van het conflict – uw broer [L.Sh.] – maar dat zij niets met u en uw familie deden (CGVS1, p. 15). Dat u gedurende 15 jaar ondergedoken zou hebben geleefd is weinig geloofwaardig. Zo ging u bijvoorbeeld toch naar school (CGVS1, p. 4) en is uw broer [L.Sh.] in 2018 zelfs nog een maand terug in Kabul geweest (CGVS3, p.4). Indien uw verre neven daadwerkelijk nog naar hem opzoek waren en de familieproblemen nog steeds gaande waren, zou uw broer uiteraard niet teruggekeerd kunnen zijn naar Kabul. Daarnaast werd uw taskara afgegeven op 12 januari 2023. Volgens u werd deze door uw maternale oom aangevraagd, nadat u een foto vanuit Turkije stuurde (CGVS1, p. 18). Gezien u verklaarde Afghanistan pas tien maanden vóór uw aankomst in België verlaten te hebben, was u nog in Afghanistan aanwezig toen uw Taskara werd afgegeven en kan het niet zijn dat u zich op dat moment in Turkije bevond. Dit doet het vermoeden rijzen dat u weldegelijk zelf u Taskara hebt aangevraagd. Daarenboven toont dit dat u ook ná de machtsovername nog zeker anderhalf jaar probleemloos in Afghanistan kon verblijven. Uw verklaring te zijn vertrokken omdat de taliban aan de macht kwamen, houdt dan ook geen steek (CGVS1, p. 15).

Voorts is het opmerkelijk dat u herhaaldelijk werd gevraagd of zich na het incident met de vrouw en uw broer nog andere problemen hebben voorgedaan, maar dat u toen geen gewag maakte van de dood van uw zus. U stelde eerder dat uw zus was uitgehuwelijkt aan de familie van [L.] en [S.], maar dat zij één of twee jaar geleden door hen werd vermoord (CGVS1, p. 6). Deze verklaring berust op blote beweringen en wordt op geen enkele manier onderschreven. Dat u de dood van uw zus niet nog eens vermeldde toen u herhaaldelijk naar andere problemen gevraagd werd, is zeer opmerkelijk en maakt het weinig aannemelijk dat zij door uw verre neven werd vermoord.

Tevens is het zeer opmerkelijk dat u nog anderhalf jaar na de machtsovername probleemloos kon verblijven, maar dat uw verre neven uw vader en uw broer [L.Kh.] toen u in Turkije was zouden hebben meegenomen en hardhandig hebben geslagen (CGVS1, p. 16-17). Vervolgens zouden ze toen u in Bosnië was uw vader een week lang hebben vastgehouden op het districtskantoor en hem hebben gevraagd om u en uw broers over te geven (CGVS, p. 9). De toevalligheid dat dit pas gebeurde nadat u was vertrokken, dient te worden opgemerkt. Daarnaast is het opvallend dat deze verre neven na al die jaren nog steeds opzoek zouden zijn naar uw broer, terwijl uw vader volgens u alles al heeft achter gelaten, ook de gronden, en zijn dochter heeft gegeven aan de neven (CGVS1, p. 17). Nadat uw vader een geldbedrag had betaald en na het afsnijden van zijn vingers, lieten zij uw vader gaan (CGVS1, p. 17-18). Gezien uw vader de gronden al had afgestaan – hetgeen deze familieproblemen veroorzaakte – is het niet logisch dat zij na 16 jaar plotseling weer opzoek zouden gaan na uw broer. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek, zijn dan ook niet aannemelijk.

Ter staving van de verwondingen van uw vader en broer legde u 19 foto's voor. Bij zulk soort foto's is het voor het CGVS onmogelijk om vast te stellen wanneer, onder welke omstandigheden en in welke context de foto's werden getrokken. Dat uw vader en broer deze verwondingen opletten na uw vertrek en door toedoen van de taliban, kan hiermee niet worden bevestigd. Voort betreft dit enkel fotokopieën, welke weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemt allemaal des te meer daar uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en kunnen zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen.

Ten vierde, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) dat personen die vroeger tot de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten (ANSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uw broer [L.Sh.] was werkzaam voor het Afghaanse Nationale leger, waarvan u kopieën van verschillende werkdocumenten van uw broer voorlegde. Zijn job staat in deze beslissing niet ter discussie. Wel dient opgemerkt te worden dat hij zich reeds sinds 2014 in België bevindt. Uw broer [L.Kh.] werkte volgens uw verklaringen vanaf 2011 tot de machtsovername voor de Amerikanen in Kandahar (CGVS1, p. 9, 19). Ter ondersteuning van zijn tewerkstelling legde u kopieën van zes werkdocumenten voor. Deze documenten betreffen allemaal kopieën, dit klemt des te meer daar uit objectieve informatie (zie infra) blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Uw verklaringen over de job van [L.Kh.] konden ook niet overtuigen. Zelfs indien het CGVS uw verklaringen over de job van [L.Kh.] volgt, dient te worden geconcludeerd u op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud gewag maakte van problemen die uw broer ondervonden zou hebben vanwege zijn werkzaamheden.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan.

Het loutere feit dat u een familielid bent van twee vroegere leden van de ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben of hebben gehad met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U haalde boven niet aan te vrezen voor vervolging wegens de voormalige werkzaamheden van uw broers.

U haalde voorts geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wél problemen zou hebben om deze reden.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw e-Taskara, de werkdocumenten van [L.Sh.], de werkdocumenten van L.Kh.] de 19 foto's van de verwondingen van uw vader en uw broer werden reeds besproken.

De kopieën van de verblijfsdocumenten van [M.], [I.] en [L.Sh.] tonen hun recht op verblijf in België, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

De kopie van de taskara van [L.Sh.] is zeer slecht leesbaar, maar ondersteunt zijn identiteit. Ook dit staat hier niet ter discussie.

De kopieën voor van de asielaanvraag van [L.Kh.] in het Verenigd Koninkrijk in 2009 en zijn uitzetting in 2011 tonen aan dat uw broer meerdere jaren in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven. Ook tonen zij aan dat uw broer in 2011 terugkeerde, wat strookt met uw verklaringen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Wat betreft het gegeven dat sommige van uw broers wel een statuut verkregen in België dient in dezer worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De vaststelling dat twee van uw broers respectievelijk in 2012 en in 2018 het statuut van subsidiair beschermde verwierven, betekent niet dat er aan jou automatisch ook een status moet worden toegekend. Belangrijk is hierbij op te merken dat destijds in jullie regio van herkomst een uitzonderlijke situatie gold in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Van die situatie is heden ten dage geen sprake meer, zoals zal blijken verderop in deze beslissing (zie infra). Bovendien werd het concrete asielrelaas uw broers, zoals reeds gesteld, ongeloofwaardig bevonden. De volledige argumentatie die het CGVS tot die conclusie bracht staat beschreven, en kan je lezen, in hun weigeringsbeslissing waarvan een kopie werd toegevoegd aan jouw administratief dossier (zie blauwe map 'landeninformatie'). Uw broer [L.Sh.] werd erkend als vluchteling, louter en alleen op basis van zijn werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse nationale leger. Hij verliet Afghanistan jaren geleden. Bijgevolg bent u niet bij machte een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen op basis van uw familieleden in België.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter

het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het

stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale

vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn

met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot uw 10e klas naar school ging en u Koranles kreeg van uw schoonzus. Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over de veiligheidssituatie in uw regio en de aanwezigheid van de Taliban in de omliggende dorpen (CGVS1, p. 6). Ook identificeert u zich nog steeds als soennitisch moslim en verbleef u ook ná de machtsvername nog anderhalf jaar in Afghanistan (CGVS1, p. 4, 7). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van negen maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst. Zo wonen uw ouders, broers, zussen en paternale oom bij uw maternale oom in Jalalabad. Uw broers hebben nog regelmatig contact met hen (CGVS1, p. 7). Zij kunnen u bijstaan in geval van terugkeer en u kunt zich desgevallend informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals

vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat een beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker merkt vooreerst op dat waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het gegeven dat verzoekers broer L. de vluchtelingenstatus werd toegekend op 5 september 2022, noch de beslissing, noch enige andere informatie waaruit kan blijken op basis van welke motieven en elementen deze status werd toegekend aan zijn dossier werd toegevoegd.

Wat de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties tussen verzoekers verklaringen en die van zijn broers in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming betreft, wijst verzoeker erop dat hij net zoals zijn broers nog zeer jong was op het moment van het ontstaan van de problemen met hun familieleden L. en S. en het incident met zijn broer L. omwille van diens vermeende geheime relatie met een familielid van L. en S. in 2007. Verzoeker zet in dit verband verder het volgende uiteen:

“Over de reden van het ontstaan van de familievete moet vastgesteld worden dat hoewel zijn broers verwijzen naar andere redenen die schijnbaar de directe aanleiding vormden voor deze vete, zij in essentie allen hetzelfde verklaard hebben als zijnde de echte reden, met name dat hun familieleden eenvoudigweg uit waren op deze gronden, of het nu volgens de ene was omdat er een deel van de gevel op de gronden van hun neven stond of volgens de andere zagezegd omwille van een conflict over de irrigatie van het water voor de velden of nog volgens de ander dat het te maken had met brokstukken van een onbemand vliegtuigje dat in de buurt was neergestort, allemaal verwijzen ze naar gevolgen van dit conflict eerder dan de directe oorzaken ervan. Dit blijkt ook duidelijk uit hun respectieve verklaringen, waaruit afgeleid kan worden dat geen enkel van de broers een van deze gebeurtenissen aanwijst als directe aanleiding of rechtstreekse oorzaak, maar eerder als veruitwendiging van het conflict dat steeds wordt teruggebracht op de wens van hun verre neven om hun gronden te kopen.

[L.] verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 16 september 2019 het volgende en stelde met name dat zelfs zijn voorouders al problemen hadden met de familie (p. 15):

[...]

Wat de verklaringen van [M.] betreft, moet vastgesteld worden dat hij volgens verwerende partij verklaard zou hebben dat het conflict ontstaan zou zijn vanwege de irrigatie van water over de velden, al kan dit niet blijken uit zijn verklaringen. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 26 juli 2017 namelijk louter dat ze burens hadden met wie ze conflicten hadden over de irrigatie. Uit zijn verklaringen kan dus niet duidelijk afgeleid worden of het over hetzelfde conflict met hun verre neven gaat of een ander conflict dat hier niets mee te maken heeft met andere burens (p. 8):

[...]

Zijn verklaringen zijn, wat dit betreft, dan ook niet voldoende eenduidig om een tegenstrijdigheid met verzoekers verklaringen vast te kunnen stellen over de oorzaak van een jarenlange en lang geleden ontstane familievete met hun verre neven.

Ook de verklaringen van [I.] over het ‘ontstaan’ van de familievete werden manifest verkeerd geïnterpreteerd en voorgesteld door verwerende partij. Uit de notities van zijn verklaringen van zijn persoonlijk onderhoud van 9 juli 2012 kan evenmin eenduidig afgeleid worden dat het omwille van brokstukken van een neergestort vliegtuigje op hun gronden was, dat deze vete ontstaan is, zoals verwerende partij dit lijkt voor te stellen. Integendeel blijkt uit zijn verklaringen dat dit vliegtuigje verderop en hoger in de bergen was neergestort en dat zij er een aantal brokstukken van hadden verzameld, maar dus niet omdat deze op hun gronden waren neergestort. Bovendien blijkt dit gewoon nog een andere reden geweest te zijn, naast de wens van die neven om hun gronden in hun bezit te krijgen, waardoor ze in conflict waren met elkaar (p. 15-16):

[...]

Uit het geheel aan verklaringen van verzoeker en zijn broers blijkt dus niet zozeer dat al deze verschillende, volgens verwerende partij zagezegd tegenstrijdige, gebeurtenissen volgens hen de oorzaak waren van het ontstaan van de vete, maar eerder incidenten die deze vete kenmerkten en het gevolg waren van de werkelijke reden van de vete, met name het verlangen van hun neven om hun gronden in bezit te kunnen krijgen. Hieruit volgt dat uit al deze verklaringen samen gelezen redelijkerwijs afgeleid kan worden dat het een ‘eenvoudige’ machts oorzaak is die aan de grondslag ligt van de vete tussen beide familieclans.

Dat deze familieleden volgens verwerende partij ‘logischerwijs’ al veel gronden zou bezitten, gelet op het grote aantal mensen binnen deze familie, is niet meer dan een volstrekt subjectieve beoordeling waarbij het zich baseert op niets anders dan een veronderstelling zonder andere overwegingen bij deze beoordeling te betrekken. Een dergelijke motivering, dat iemand die al veel bezit, niet nog meer zou willen, is allesbehalve ernstig en getuigt niet van een grondige en zorgvuldige beoordeling. Verwerende partij laat na allerlei soorten sociale, economische en culturele dynamieken en overwegingen bij dit soort fenomenen te betrekken, die nochtans kunnen verklaren waarom het bezitten van veel gronden niet alleen voor economische doeleinden nagestreefd wordt, maar ook de maatschappelijke status bepalen en een graadmeter kan zijn van de deze status en de macht die deze status vertegenwoordigt.

Bijgevolg dient er wel degelijk geloofwaardigheid gehecht te worden aan aan verzoekers verklaringen over de problemen met deze neven als gevolg van een lang geleden ontstane familievete.”

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij net zo min als bij het ontstaan van de vete persoonlijk betrokken was bij het incident met zijn broer L. omwille van diens vermeende geheime relatie met een familielid van hun verre neven, waardoor hij zich noodzakelijkerwijs uitsluitend op de verklaringen van zijn broers kon baseren.

Hij wijst er tevens op dat de gebeurtenissen zich zeker zeventien jaar geleden hebben voorgedaan. Verzoeker is van mening dat het motief van de bestreden beslissing dat het gelet op de zeer conservatieve Afghaanse en islamitische cultuur en de door hem aangegeven slechte gevolgen absoluut niet aannemelijk is dat zijn broer zich in een geheime relatie zou bevinden, een veronderstelling betreft die uitsluitend uitgaat van *“een volstrekt subjectief en simplistisch beoordelingskader”*. Hij licht toe dat het slechts een veronderstelling van hem is dat zijn broer een geheime relatie had met die vrouw en benadrukt nogmaals dat hij amper twee jaar oud was ten tijde van deze gebeurtenis. Verzoeker merkt verder op dat de verklaringen van zijn broers over de reden van het bezoek van die vrouw allesbehalve tegenstrijdig zijn *“omdat ze met name alle drie verklaard hebben dat zij gestuurd werd door hun neven die op deze manier een excuus hadden om [L.] te kunnen vermoorden”*. Wat betreft de wijze waarop zijn broer zou zijn kunnen ontsnappen aan zijn belagers, benadrukt verzoeker andermaal dat zijn verklaringen louter gebaseerd zijn op de vertelsels van zijn broer en hij toen zelf amper twee jaar oud was en zelf niet betrokken was bij deze feiten. De tegenstrijdigheden die de adjunct-commissaris daaruit afleidt kunnen niet volstaan om louter op basis daarvan geen geloof te hechten aan deze gebeurtenissen, aldus verzoeker. Hij wijst er nog op dat zijn andere broers hier evenmin persoonlijk bij betrokken waren en zij hun verklaringen dus eveneens baseerden op wat hen wellicht jaren later door hun broer L., de enige betrokken partij, verteld werd.

Verzoeker meent verder dat de actuele landeninformatie voldoende aantoont dat er sprake is van een objectieve vervolgingsvrees die steunt op het feit dat verzoeker twee broers heeft die voormalige leden waren van de Afghaanse militaire diensten. Hij stelt dat hij vanwege deze familiale banden ontegensprekelijk kan worden gelinkt aan, en beschouwd worden als voorstander van, het voormalige regime en de buitenlandse, westerse mogelijkheden en citeert ter staving hiervan uitvoerig uit landeninformatie. Verzoeker vervolgt in dit verband:

“In het kader van een toekomstgerichte beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker blijkt er, gelet op het geheel aan beschikbare landeninformatie, dus wel degelijk een gegrond en persoonlijke risico op vervolging in zijn hoofde te bestaan vanwege zijn profiel, omwille van zijn link met het voormalige Afghaanse regime en buitenlandse en internationale mogelijkheden, door de werkzaamheden van twee van zijn broers voor de voormalige veiligheidstroepen, waardoor hij ontegensprekelijk als voorstander van de voormalige Afghaanse overheid, met een sterk anti-Taliban sentiment, beschouwd kan worden.

Dit dient bovendien ook nog eens beoordeeld te worden in het licht van zijn vlucht naar het Westen, dat een aanvullend, cumulatief element vormt om tot het besluit te komen dat verzoeker als pro-Westers en anti-Taliban gepercipieerd zal worden in geval van terugkeer.

Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de vaststelling dat drie van zijn broers intussen jarenlang in België verblijven nadat hen hier de vluchtelingenstatus ([L.]) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus ([I.] en [M.]) toegekend werd en dus een bijkomende reden kan vormen voor de Taliban om verzoeker een overwegend pro-Westers profiel toe te schrijven, in strijd met hun waarden en voorschriften en hun strikt religieuze interpretatie daarvan.

Dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd aan twee van zijn broers omwille van de toenmalige veiligheidssituatie, is een onderscheid dat de Taliban redelijkerwijs niet zullen maken. Verwerende partij bevestigt daarnaast uitdrukkelijk dat [L.] wel werd erkend vanwege zijn profiel als voormalig medewerker van het voormalige Afghaanse nationale leger. Dat zij Afghanistan al jaren geleden verlieten, is bij deze beoordeling niet van belang. Integendeel, zou hier andermaal een pro-Westerse houding uit afgeleid kunnen worden gelet op de lange duur van het verblijf van de familieleden van verzoeker in België, Europa en dus buiten Afghanistan en de Westerse beïnvloeding die als gevolg kan worden toegedicht.”

3.1.2. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en zijn zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport *“Afghanistan: Consequences of non-cooperation with the Taliban 2017-2023”* van Asylus van augustus 2023 gevoegd als nieuw stavingstuk (stuk 3).

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 13 maart 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, de COI Query *“Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 en het rapport *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van november 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij in aanvulling op zijn verzoekschrift een arbeidsovereenkomst (stuk 1), loonfiches (stuk 2) en getuigenissen van collega's en kennissen (stuk 3) voegt, waarmee hij wenst aan te tonen dat hij werkt en een goede band heeft opgebouwd met zijn collega's en dat hij naast het werk sociaal contact onderhoudt en graag gezien wordt in de buurt. Verzoeker licht verder toe dat hij zal terugkeren naar een dorpscontext, waarbij de taliban kennis zullen hebben van zowel zijn achtergrond als zijn terugkeer uit het Westen. Hij stelt, onder verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer 300 876 van 31 januari 2024 dat *"beide zaken op elkaar inspelen en als een risicoverhogend element beschouwd dienen te worden"*. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport *"Afghanistan – Country Focus"* van EUAA van november 2024, de rapporten *"De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on Human Rights"* en *"Human rights situation in Afghanistan: october - december 2024 update"* van UNAMA van respectievelijk 9 juli 2024 en 27 januari 2025 en het persbericht *"New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action"* van UN OHCHR van 30 augustus 2024. Hij stelt in dit verband het volgende: *"Uit de beschikbare informatie blijkt bijgevolg dat er steeds strengere moraalwetten geïmplementeerd worden, die onduidelijk zijn en op een willekeurige manier worden afgedwongen, zonder een eerlijk proces. Deze moraalwetten raken in essentie de gewoontes en gedragingen die verzoeker zich na zijn lang verblijf in België of in het westen heeft eigen gemaakt. Verzoeker loopt dan ook een ernstig risico om te worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, foltering en andere bestraffingen die een schending van artikel 3 EVRM uitmaken."*

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt omwille van de door hem aangebrachte elementen, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees te zullen worden gedood door zijn verre neven, die zich hebben aangesloten bij de taliban, gelet op verscheidene markante incoherenties en doorslaggevende ongelooftwaardigheden, (ii) het

loutere feit dat hij een familielid is van twee vroegere leden van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF), waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat ze zelf te maken hebben of hebben gehad met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, hij bovendien niet aanhaalde te vrezen voor vervolging wegens de voormalige werkzaamheden van zijn broers en hij voorts geen geloofwaardige elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat zijn in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd, (iii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet vermogen te wijzigen, en (iv) hij niet bij machte is een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen op basis van zijn familieleden in België, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Afghanistan, terug te willen keren uit vrees vermoord te zullen worden door verre neven met wie zijn familie in een vete zou verwikkeld zijn en die zich inmiddels zouden hebben aangesloten bij de taliban. Omstreeks 2007 zouden drie van deze neven op een nacht zijn binnengevallen in de gastenkamer, waar verzoekers broer L. zich toen zou hebben bevonden met de weduwe van één van deze neven die eerder zou zijn vermoord door zijn eigen broers. Verzoekers broer L. en de vrouw zouden zijn kunnen ontsnappen. Na een nacht in het bos te hebben doorgebracht, zou L. gevlucht zijn naar zijn maternale oom, die hem vervolgens naar Kaboel zou hebben gestuurd om een job in het voormalige Afghaanse nationale leger op te nemen. Verzoekers broer L. zou gediend hebben in Ghazni tot hij bij een aanval gewond raakte aan zijn hand en zijn maternale oom zijn vertrek uit het land regelde. L. reisde naar België, waar verzoekers broer I. zich reeds bevond nadat hij eerder reeds Afghanistan zou hebben moeten ontvluchten omwille van het incident met L. en de verre neven. Vervolgens zou ook verzoekers broer Mi. Afghanistan verlaten hebben en naar België gekomen zijn naar aanleiding van vervolgingsfeiten gerelateerd aan deze vete. De vrouw met wie L. zou zijn betrupt in de gastenkamer zou na dit incident gedurende drie dagen bij een verre neef van haar schoonfamilie hebben verbleven, waarna ze doodgeschoten zou zijn door haar schoonbroers. Verzoeker zou na het incident met zijn broer L. en zijn verre neven altijd thuis gebleven zijn en niet buiten gekomen zijn. Hoewel hij dit van zijn vader niet mocht, zou hij wel stiekem tot de tiende klas naar school zijn geweest. Uiteindelijk zou hij in februari 2023 door zijn vader naar zijn broers in België zijn gestuurd. Toen hij in Turkije was, zouden zijn broer L. Kh. en zijn vader geslagen zijn door zijn verre neven en toen hij in Bosnië was, zou zijn vader meegenomen zijn door zijn verre neven en gedurende een week zijn vastgehouden. Verzoekers vader zou verzoekers broer L. hebben moeten overdragen of een geldsom hebben moeten betalen. Verzoekers vader zou het geld betaald hebben, waarna zijn vingers zouden zijn afgesneden.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van de door hem aangehaalde vluchtmotieven.

Vooreerst dient samen met de adjunct-commissaris te worden opgemerkt dat de voorgehouden problemen met de verre neven en het incident waarbij L. in de gastenruimte van het huis door die neven werd betrappt met een vrouw reeds werden aangehaald door verzoekers broers Mi. en I. in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming en hieraan geen geloof werd gehecht door het CGVS in de beslissingen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in hoofde van deze broers, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', nrs. 5 en 6, kopies beslissingen I. en Mi.). In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld dat verzoekers broer L. de vluchtelingenstatus verkreeg op basis van diens werkzaamheden bij het Afghaanse nationale leger en niet wegens deze familieproblemen. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat noch de beslissing, noch enige andere informatie waaruit kan blijken op basis welke motieven en elementen zijn broer L. de vluchtelingenstatus werd toegekend aan verzoekers dossier werd toegevoegd. De Raad merkt op dat dit gegeven vooreerst geen afbreuk doet aan voorgaande (niet-betwiste) vaststelling dat de feiten waarop verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept reeds eerder door zijn broers Mi. en I. ter ondersteuning van hun beschermingsaanvragen werden aangevoerd en door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud met verzoekers broer L. dat plaatsvond op 16 september 2019 dat deze broer eerder in België een beschermingsstatus werd verleend die werd ingetrokken nadat hij in 2018 gedurende een maand terugkeerde naar Afghanistan (*ibid.*, nr. 2, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/9/2019, Sh., L.Sh. (CGVS 3), p. 2, 4). Hoewel noch de initiële erkenningsbeslissing, noch de intrekingsbeslissing in onderhavig administratief dossier werden opgenomen, dient het feit dat verzoekers broer L. in 2018 teruggekeerd is naar Afghanistan, waar hij voorhoudt te worden bedreigd en vervolgd omwille van het conflict met zijn verre neven (*ibid.*, nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2/3/2015, Sh. L.Sh. (CGVS 2), p. 5, 6, 11, 12), te worden beschouwd als een ernstige tegenindicatie voor zijn geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn vrees in dit verband. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De adjunct-commissaris baseert zijn oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas niet louter op het gegeven dat verzoeker zich op dezelfde motieven baseert als zijn broers, maar wijst in de bestreden beslissing tevens op meerdere doorslaggevende incoherenties en ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen, zoals *infra* wordt toegelicht.

Zo zet de adjunct-commissaris het volgende uiteen:

"Ten eerste, wat betreft de reden voor de problemen tussen uw familie en de familie van [L.] en [S.], stelde u dat uw verre neven de gronden van uw familie wilden hebben omdat zij zelf arm waren (CGVS1, p. 13). U voegde daar aan toe dat de familie van uw neven groter in aantal was, zo'n 250 à 300 mensen (CGVS1, p. 13). Het is echter zeer opmerkelijk dat zo'n grote familie de gronden van andere families nodig zou hebben. Gezien het grote aantal, bezitten zij logischerwijs al over veel gronden. Uw broers daarentegen, vermeldten andere redenen voor het ontstaan van deze familievet, wat uw geloofwaardigheid ten zeerste ondermijnt. Zo begonnen de problemen volgens [L.Sh.] omdat de gevel van uw huis op de gronden van uw verre neven stond (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 september 2019 [CGVS3], p. 15). Uw broer [Mi.] verklaarde echter dat het conflict met de burens begon vanwege de irrigatie van water over de velden (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26 juli 2017 [CGVS5], p. 8). [Mi.] stelde niet dat dit ging om problemen met verre familieleden maar om problemen met de burens. Uw broer [I.] gaf nog een andere verklaring voor de oorsprong van het probleem door te stellen dat er een vliegtuigongeluk was gebeurd en mensen opzoek waren naar brokstukken. Volgens hem bezat uw familie slechts een klein stuk grond, maar lagen er wel stukken van het vliegtuig. Vervolgens wilden [L.] en [S.] jullie vermoorden zodat zij de gronden konden hebben en de stukken van het neergestorte vliegtuig konden verkopen (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 9 juli 2012 [CGVS4], p. 10, 15). Uw eigen ongeloofwaardige verklaring over het ontstaan van de problemen tezamen met de zeer tegenstrijdige verklaringen van uw broers, maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de familie van [L.] en [S.]."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat de gebeurtenissen die door zijn broers werden aangehaald als reden voor het conflict niet als de directe aanleiding of oorzaak ervan dienen te worden beschouwd maar wel als de veruitwendiging daarvan, terwijl het conflict zelf teruggaat op de wens van verzoekers verre neven om de gronden te "kopen". Aan verzoekers broer I. gevraagd of er al problemen waren met de neven L. en S. en hun familie voordat het vliegtuigje of de drone was neergestort, antwoordde hij dat er geen speciale problemen waren behalve wat pesterijen. Op de vraag of de enige reden waarom L. en S. zijn broer wilden vermoorden was dat zij de gronden wilden inpikken, antwoordde I. dat ze redeneerden dat indien ze de oudere broers zouden vermoorden, de jongere broers zich zouden aansluiten bij de taliban om te vechten omdat ze klein zijn en niets kunnen doen, wat impliceert dat er minstens nog een tweede reden was. In elk geval kan niet uit de verklaringen van I. blijken dat er reeds een grondconflict gaande was met de familie van L. en S. vóór het neerstorten van de drone. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat uit de verklaringen van I. blijkt dat het vliegtuigje hoger in de bergen en niet op hun gronden was neergestort en dat zijn familie er een aantal brokstukken van had verzameld, weerlegt hij niet dat uit de verklaringen van zijn broer I. tevens blijkt dat de familie van L. en S. de gronden wou inpikken om vervolgens de wrakstukken die zich erop bevonden te verkopen. Dat dit nog een andere reden zou zijn geweest, naast

de wens van die neven om de gronden van verzoekers familie in hun bezit te krijgen, waardoor ze met elkaar in conflict waren, kan uit deze verklaringen niet blijken (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 3, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 9/7/2012, Sh., I. (CGVS 4), p. 16-17). Verder vindt de suggestie dat waar zijn broer Mi. het tijdens diens persoonlijk onderhoud van 26 juli 2017 had over een conflict met de burens over de irrigatie van de velden, dit een ander conflict betreft dan dat met de verre neven, geen steun in diens verklaringen. Nadat verzoekers broer Mi. tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn familie omwille van problemen naar het dorp Mainkas in het district Deh Bala verhuisde en twee broers sindsdien vermist zijn, werd hem gevraagd die problemen toe te lichten. Daarop zette Mi. uiteen dat zijn familie conflicten had met burens over de irrigatie van de velden en dat die burens op een dag gewapend met geweren naar het huis kwamen toen een schoonzus van hen zich daar met één van zijn broers in een aparte kamer bevond. Deze verklaringen laten geen ruimte voor een andere interpretatie dan dat verzoekers familie een conflict had met de burens over de irrigatie van de velden dat leidde tot een incident waarbij diezelfde burens verzoekers broer aanvielen omdat zij hem aantroffen in het bijzijn van hun schoonzus (*ibid.*, nr. 4, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26/7/2017, Sh. Mi. (CGVS 5), p. 8).

De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij betoogt dat de overweging in de bestreden beslissing dat de familie van zijn neven, gelet op het grote aantal leden, logischerwijze al over veel gronden beschikt en dus de gronden van zijn eigen familie niet nodig zou hebben, op een loutere veronderstelling is gebaseerd. Deze kritiek raakt evenwel niet aan de voorgaande vaststelling dat verzoekers broers andere redenen vermeldde voor het ontstaan van de familievete, wat verzoekers geloofwaardigheid dienaangaande ondermijnt.

Verzoeker kan de gedane vaststellingen niet verschonen of verklaren door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij, net zoals zijn broers, nog zeer jong was op het moment van het ontstaan van de beweerde problemen met hun familieleden. Dat verzoeker nog zeer jong zou zijn geweest toen de problemen ontstonden, neemt niet weg dat deze problemen, althans volgens zijn verklaringen en die van zijn broers, aanleiding gaven tot een ernstig incident waarbij zijn broer L. zou zijn aangevallen en dat op zijn beurt ertoe zou hebben geleid dat de hele familie sindsdien in gevaar is. Derhalve mag worden verondersteld dat verzoeker en zijn broers zich naarmate zij opgroeiden bij de oudere familieleden zou hebben geïnformeerd over de oorzaak van de vete met hun neven/burens. Bovendien mag worden verondersteld dat verzoeker het hier met zijn broers in België over zou hebben gehad en dat hij eventuele discrepanties tussen de informatie die hij en zijn broers hierover hebben zou hebben uitgeklaard voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud, *quod non*. Hoewel verzoeker beweert met niemand van zijn familie in Afghanistan nog contact te hebben, verklaart hij dat zijn broers nog in contact staan met zijn maternale oom, die hij via zijn broers zou kunnen aanspreken om de precieze toedracht van de feiten te kennen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO verzoeker), p. 5).

De adjunct-commissaris vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden:

"Ten tweede, kunnen ook uw verklaringen omtrent het incident met de vrouw en uw broer omwille van volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo stelde u dat de vrouw – de schoonzus van [L.] en [S.] - en uw broer een relatie hadden met elkaar (CGVS1, p. 10). U voegde daar zelf al aan toe "dat het een slecht gevolg heeft" als een man en vrouw samen worden betrappt (CGVS1, p. 10). Gelet op de zeer conservatieve Afghaanse en Islamitische cultuur en de door u aangegeven "slechte gevolgen", is het absoluut niet aannemelijk dat uw broer zich in een geheime relatie zou bevinden. Bovendien hadden [L.] en [S.] de man van hun schoonzus – hun eigen broer dus – vermoord omdat ze zelf met haar wilden trouwen (CGVS1, p. 14). Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van de geheime relatie. Daarenboven vermeldde uw drie broers zeer verschillende redenen voor de aanwezigheid van de vrouw in de kamer van [L.Sh.]. Zo stelde [L.Sh.] dat de vrouw, [G.], binnen kwam en 15 minuten bij hem ging zitten, ze dreigde te gaan schreeuwen als hij haar buiten zou zetten (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2 maart 2015 [CGVS2], p. 8). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud herhaalde [L.Sh.] dat de vrouw bij een vreemde langs kwam (CGVS3, p.9). Dit onderschrijft dat [L.Sh.] geen relatie had met [G.], in tegenstelling tot uw beweringen. Tevens stelde [Mi.] dat de burens hun schoonzus langs stuurden (CGVS5, p. 8) en stelde [I.] dat de vrouw naar jullie gastenruimte werd gebracht omdat [L.] en [S.] een excuus nodig hadden om uw broer te vermoorden (CGVS4, p. 14). Ook deze verklaringen staan haaks op uw bewering dat uw broer en de vrouw een geheime relatie hadden met elkaar. Daar de reden voor haar aanwezigheid niet kan overtuigen, moet ook haar aanwezigheid in het algemeen en de gebeurtenissen die daarop volgden in twijfel worden getrokken.

Vervolgens stelde u dat er drie mannen op de deur klopten, waarna de mannen en uw broer beide tegen één kant van de deur duwden (CGVS1, p. 10). Volgens uw verklaringen had uw broer toen door dat de mannen een machinegeweer over de schouder hadden (CGVS1, p. 14). Nadat de deur open ging, deed uw broer een truc en rende hij weg de bossen in (CGVS1, p. 14). Uw verklaring dat uw broer een truc deed, is zeer frappant en kan niet overtuigen van zijn ontsnapping. U gevraagd hoe uw broer kon ontsnappen als de mannen machinegeweren hadden, antwoordde u dat het nacht was en er geen elektriciteit was (CGVS1, p. 14). Deze uitleg kan niet volstaan om de ontsnapping van uw broer aan drie gewapende mannen te verklaren

en maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan dit bezoek van die drie mannen noch aan de ontsnapping van uw broer.

Tevens zijn ook de verklaringen van uw broers zeer incoherent toen zij gevraagd werden naar het moment dat de mannen binnen kwamen en hoe [L.Sh.] kon ontsnappen. Volgens [L.Sh.] kwamen er twee personen binnen, waarvan één met een wapen en één met een mes. [L.Sh.] wist de man met het wapen op de grond te duwen, waarna het wapen afging. Vervolgens had hij de man met het mes bij de kraag gepakt en weggeduwd (CGVS2, p. 8). Dit komt absoluut niet overeen uw verklaringen dat uw broer een truc deed in het donker en wegrende. [L.] vertelde dat er vier mannen binnen kwamen die begonnen te schieten, maar dat [L.Sh.] ontsnapte (CGVS4, p. 17). U vermeldde echter niet dat er ook geschoten werd. Deze weergaven van de gebeurtenissen die bewuste nacht komen niet overeen met uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer ondermijnt.

Daar komt bij dat u stelde dat drie mannen de gastenruimte binnen vielen; u stelde dat één van het de schoonbroers van [G.] was en de andere twee misschien neven. Wie het precies waren, wist u echter niet (CGVS1, p. 13). Tevens verklaarde u dat [L.] en [S.] ook [G.] wilden vermoorden omdat zij hoopte dat haar zonen zich later tegen hen – de mannen die haar eigen man hadden vermoord – zouden verzetten en voor vergelding zouden zorgen (CGVS1, p. 14). Dit staat niet alleen haaks op uw eerdere verklaring dat uw verre neven graag zelf met de vrouw wilden trouwen (CGVS1, p. 14), maar ook op de verklaringen van uw broers. Zij stelden namelijk dat [M.], de zoon van [G.], één van de mannen was die de gastenruimte binnen vielen (CGVS2, p. 8; CGVS4, p. 17). Dit maakt het niet alleen zeer vreemd dat u niet zou weten wie de gastenruimte binnen vielen, maar ook dat u verklaarde dat ze de vrouw wilden vermoorden. Logischerwijs zou haar eigen zoon daar niet aan mee willen werken. Ook dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent dit incident.”

Wat betreft bovenstaand motief dat het gelet op de zeer conservatieve Afghaanse en islamitische cultuur en de door hem aangegeven ‘slechte gevolgen’ absoluut niet aannemelijk is dat zijn broer zich in een geheime relatie zou bevinden, wijst de Raad erop dat dit slechts één van meerdere redenen is die in de bestreden beslissing worden aangehaald om geen geloof te hechten deze relatie en de vermeende daaruit voortgekomen problemen. Verzoekers kritiek dat dit een loutere veronderstelling is die uitgaat van “een volstrekt subjectief en simplistisch beoordelingskader” raakt niet aan de overige gedane vaststellingen, waaronder de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoekers drie broers niet blijkt dat L. een geheime relatie had met de vrouw die bij hem aanwezig zou zijn geweest in de gastenkamer. Dat dit in ieder geval maar een veronderstelling van hem zou zijn geweest, zoals hij thans in zijn verzoekschrift poneert, blijkt niet uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker verklaarde immers herhaaldelijk en zonder enig voorbehoud dat zijn broer en de vrouw een relatie hadden en dat ze zelfs wilden trouwen maar haar familie dat niet toestond (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO verzoeker), p. 10, 13, 15 en stuk 7, Vragenlijst, vraag 3.5). Waar verzoeker erop wijst dat de verklaringen van zijn broers over de reden van het bezoek van de vrouw allesbehalve tegenstrijdig zijn “omdat ze met name alle drie verklaard hebben dat zij gestuurd werd door hun neven die op deze manier een excuus hadden om [L.] te kunnen vermoorden”, weerlegt hij niet dat uit zijn eigen verklaringen geenszins blijkt dat het een list van de neven zou zijn geweest en dat de vrouw dus naar zijn broer zou zijn gestuurd op instigatie van die neven en als excuus om zijn broer te kunnen doden. Verzoeker verklaarde in tegendeel dat zijn neven erachter kwamen dat zijn broer en de vrouw een relatie hadden en dat de vrouw uiteindelijk in de val werd gelokt en vermoord (NPO verzoeker, p. 15).

Waar verzoeker benadrukt dat hij zijn relaas van de ontsnapping van zijn broer L. louter baseert op wat zijn broer hem hierover heeft verteld en zijn verklaringen “*dus per definitie onvolledig en gebrekkig zijn gelet op het feit dat hij toen amper twee jaar oud was*”, biedt hij geen verklaring voor de vaststelling dat zijn relaas van de feiten hoegenaamd niet overeenkomt met dat van zijn broer L., zoals in bovenstaande motieven concreet wordt toegelicht. In zoverre verzoeker deze en de andere vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen en die van zijn broers tracht te verschonen of verklaren door erop te wijzen dat hij noch zijn andere broers persoonlijk betrokken waren bij het incident met hun broer L. en zij hun verklaringen dus eveneens baseerden op wat hen wellicht jaren later door L., de enige betrokken partij, werd verteld, dient andermaal te worden benadrukt dat dit incident volgens hun verklaringen dermate ingrijpend is geweest dat het ertoe geleid heeft dat zij hun land van herkomst dienden te verlaten, zodat van hen redelijkerwijs mag worden verwacht dat ze zich hierover terdege zouden hebben geïnformeerd. Bovendien is hun rechtstreekse bron van informatie hierover, zijnde hun broer L., in België aanwezig. Dat de gebeurtenissen zich in verzoekers geval zeker zeventien jaar geleden zouden hebben voorgedaan kan derhalve evenmin volstaan om de vastgestelde incoherenties en ongeloofwaardigheden te verklaren of verschonen.

De adjunct-commissaris dient tevens te worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing verder als volgt overweegt:

“Ten derde, gezien de problemen met de familie van [L.] en [S.] niet als geloofwaardig worden beschouwd en ook aan het incident met de vrouw en uw broer geen geloof kan worden gehecht, kunnen de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien niet als aannemelijk worden beschouwd. Zo ondermijnt uw lange

verblijf in Afghanistan na dit voorgehouden incident de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging ten eerste. Het incident met de vrouw en [L.Sh.] gebeurde reeds in 2007, waarna uw familie naar uw maternale oom in Jalalabad zou zijn verhuisd en u nog tot ongeveer februari 2023 in Afghanistan bent gebleven (CGVS1, p. 4, 7, 9). U stelde tien maanden onderweg te zijn geweest tot u in België aankwam op 6 december 2023, dus vertrok u begin februari 2023 (CGVS1, p. 7). U stelde dat u gedurende die jaren niet vrij kon leven, altijd binnen moest blijven en van uw vader en oom niet naar school mocht (CGVS1, p. 4, 10, 12, 16). U werd herhaaldelijk gevraagd of zich na het incident nog andere problemen voor u of uw familie hebben voorgedaan. U stelde dat er dingen gebeurden, maar u bleef hier uitermate vaag over (CGVS1, p. 15). Uiteindelijk stelde u dat uw verre neven opzoek waren naar “de hoofdpersoon” van het conflict – uw broer [L.Sh.] – maar dat zij niets met u en uw familie deden (CGVS1, p. 15). Dat u gedurende 15 jaar ondergedoken zou hebben geleefd is weinig geloofwaardig. Zo ging u bijvoorbeeld toch naar school (CGVS1, p. 4) en is uw broer [L.Sh.] in 2018 zelfs nog een maand terug in Kabul geweest (CGVS3, p.4). Indien uw verre neven daadwerkelijk nog naar hem opzoek waren en de familieproblemen nog steeds gaande waren, zou uw broer uiteraard niet teruggekeerd kunnen zijn naar Kabul. Daarnaast werd uw taskara afgegeven op 12 januari 2023. Volgens u werd deze door uw maternale oom aangevraagd, nadat u een foto vanuit Turkije stuurde (CGVS1, p. 18). Gezien u verklaarde Afghanistan pas tien maanden vóór uw aankomst in België verlaten te hebben, was u nog in Afghanistan aanwezig toen uw Taskara werd afgegeven en kan het niet zijn dat u zich op dat moment in Turkije bevond. Dit doet het vermoeden rijzen dat u weldegelijk zelf u Taskara hebt aangevraagd. Daarenboven toont dit dat u ook ná de machtsovername nog zeker anderhalf jaar probleemloos in Afghanistan kon verblijven. Uw verklaring te zijn vertrokken omdat de taliban aan de macht kwamen, houdt dan ook geen steek (CGVS1, p. 15).

Voorts is het opmerkelijk dat u herhaaldelijk werd gevraagd of zich na het incident met de vrouw en uw broer nog andere problemen hebben voorgedaan, maar dat u toen geen gewag maakte van de dood van uw zus. U stelde eerder dat uw zus was uitgehuwelijkt aan de familie van [L.] en [S.], maar dat zij één of twee jaar geleden door hen werd vermoord (CGVS1, p. 6). Deze verklaring berust op blote beweringen en wordt op geen enkele manier onderschreven. Dat u de dood van uw zus niet nog eens vermeldde toen u herhaaldelijk naar andere problemen gevraagd werd, is zeer opmerkelijk en maakt het weinig aannemelijk dat zij door uw verre neven werd vermoord.

Tevens is het zeer opmerkelijk dat u nog anderhalf jaar na de machtsovername probleemloos kon verblijven, maar dat uw verre neven uw vader en uw broer [L.Kh.] toen u in Turkije was zouden hebben meegenomen en hardhandig hebben geslagen (CGVS1, p. 16-17). Vervolgens zouden ze toen u in Bosnië was uw vader een week lang hebben vastgehouden op het districtskantoor en hem hebben gevraagd om u en uw broers over te geven (CGVS, p. 9). De toevalligheid dat dit pas gebeurde nadat u was vertrokken, dient te worden opgemerkt. Daarnaast is het opvallend dat deze verre neven na al die jaren nog steeds opzoek zouden zijn naar uw broer, terwijl uw vader volgens u alles al heeft achter gelaten, ook de gronden, en zijn dochter heeft gegeven aan de neven (CGVS1, p. 17). Nadat uw vader een geldbedrag had betaald en na het afsnijden van zijn vingers, lieten zij uw vader gaan (CGVS1, p. 17-18). Gezien uw vader de gronden al had afgestaan – hetgeen deze familieproblemen veroorzaakte – is het niet logisch dat zij na 16 jaar plotseling weer opzoek zouden gaan na uw broer. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek, zijn dan ook niet aannemelijk.

Ter staving van de verwondingen van uw vader en broer legde u 19 foto's voor. Bij zulk soort foto's is het voor het CGVS onmogelijk om vast te stellen wanneer, onder welke omstandigheden en in welke context de foto's werden getrokken. Dat uw vader en broer deze verwondingen oplieten na uw vertrek en door toedoen van de taliban, kan hiermee niet worden bevestigd. Voort betreft dit enkel fotokopieën, welke weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. [...]

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de bovenstaande motieven, op grond waarvan de adjunct-commissaris met reden geen geloof hecht aan de vervolgingsfeiten die zouden zijn voortgevloeid uit de vermeende problemen met de familie van L. en S. en het incident met de vrouw en verzoekers broer L. in de gastenruimte, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekers broer L. destijds werkzaam was voor het Afghaanse nationale leger. Verzoeker heeft ter staving van de job van L. fotokopieën van een werkbadge, twee bankkaarten en drie foto's neergelegd (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 6). De bewijswaarde van dergelijke gemakkelijk te fabriceren of te manipuleren fotokopieën dient echter danig te worden gerelativeerd, te meer daar uit objectieve informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse “officiële” documenten kunnen verkregen worden en veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar deze documenten om de vroegere werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse nationale leger aan te tonen en mag van hem worden verwacht dat hij deze werkzaamheden en documenten concreet toelicht en hierover voldoende precieze verklaringen aflegt. Dit

blijkt evenwel niet het geval. Zo weet verzoeker slechts aan te geven dat L. rond 2007 zijn job bij het leger opnam en gestationeerd was in Ghazni-stad, van waaruit hij naar verschillende districten werd uitgestuurd om te vechten, doch weet hij niet bij welk legerenheid of groep binnen het leger zijn broer zat en naar welke districten hij ging (NPO verzoeker, p. 9-10). Verzoeker kan verder niet de minste toelichting geven bij de werkdocumenten van L. en kan over de foto van vier soldaten op een rij slechts meegeven dat zijn broer daarop samen met zijn vrienden te zien is en speculeren dat de foto genomen is bij een checkpoint (*ibid.*, p. 19). Verzoeker legt tevens documenten neer ter staving van de job van zijn broer L. Kh. bij het Amerikaanse konvoitransport in Kandahar, doch het betreffen eveneens slechts fotokopieën waarbij hij niet de minste toelichting kan geven (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7; NPO verzoeker, p. 9, 19). Verzoeker beweert verder dat ook zijn broer Mi. in 2007 voor het leger begon te werken, maar kan niet aangeven bij welke eenheid hij zat. Hij verwijst naar documenten die hij in verband met de werkzaamheden van Mi. zou hebben neergelegd, doch dergelijke documenten blijken niet aanwezig in het administratief dossier (*ibid.*, p. 9).

Gelet op voorgaande vaststellingen, is de Raad niet overtuigd dat de personen die verzoeker aanduidt als zijn broers en die, althans wat L. en Mi. betreft, op het eerste zicht doorleefde en gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd over hun jobs bij het Afghaanse nationale leger (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2/3/2015, Sh. L.Sh. (CGVS 2), p. 4-5, 7; nr. 2, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/9/2019, Sh., L.Sh. (CGVS 3), p. 13-14; nr. 4, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26/7/2017, Sh. Mi. (CGVS 5), p. 12-20), daadwerkelijk zijn broers zijn, de uiterst relatieve bewijswaarde van Afghaanse (identiteits)documenten mede in acht genomen.

Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekers broers L., Mi. en L. Kh. in het verleden voor respectievelijk het Afghaanse nationale leger en de Amerikanen hebben gewerkt, kan verzoeker in zijn verzoekschrift niet volstaan met een loutere verwijzing naar het feit dat hij een familielid is van vroegere leden van de Afghaanse respectievelijk de buitenlandse veiligheidsdiensten teneinde aannemelijk te maken dat hij *“vanwege deze familiale banden ontegensprekelijk gelinkt [kan] worden aan en beschouwd [kan] worden als voorstander van het voormalige regime en de buitenlandse, Westerse mogendheden”* én om die reden dreigt te worden vervolgd door de taliban. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure niet aanhaalde te vrezen voor vervolging wegens de voormalige werkzaamheden van zijn broers. Verder blijkt uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie dat familieleden van personen die tot de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten behoorden of die gelinkt kunnen worden aan de buitenlandse troepen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, doch zijn hiervan *in casu* geen geloofwaardige indicaties. Mede gelet op hetgeen hoger, onder punt 3.3.4.1., wordt uiteengezet, dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorts geen geloofwaardige elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat zijn in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broers. Dat verzoeker, die na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog anderhalf jaar in Afghanistan heeft verbleven, in geval van terugkeer wél problemen zou kennen om die reden, kan derhalve niet worden aangenomen.

3.3.4.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn vlucht naar het Westen aanmerkt als *“een aanvullend, cumulatief element [...] om tot het besluit te komen dat [hij] als pro-Westers en anti-Taliban gepercipieerd zal worden in geval van terugkeer”*, kan op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze

verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afgaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestrafing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de-factohooggerichtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ('Ministry of Communications and Information Technology') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere

programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de-facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de-facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Afghanistan verlaten heeft omstreeks februari 2023, toen hij, gelet op de geboortedatum vermeld op zijn Afghaanse identiteitskaart (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1), negentien jaar oud was (AD, stuk 7, ‘Verklaring DVZ’, vraag 33; NPO verzoeker, p. 7). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij vertrek reeds een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en

normen. Verzoeker, die op heden 22 jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, 'Verklaring betreffende procedure') en kan lezen en schrijven in Pasjtoe (NPO verzoeker, p. 5). Hij verklaart dat hij in Afghanistan tot de tiende klas naar school ging en dat hij thuis de Koran bestudeerde onder begeleiding van zijn schoonzus. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij een soennitisch moslim is die zijn religie praktiseert en dat zijn oom tijdens verzoekers reis naar Europa zijn verloving met de dochter van een vriend regelde (*ibid.*, p. 4-5). Bovendien blijkt verzoeker afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar blijkens de beschikbare landeninformatie reeds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, en dat hij na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog anderhalf jaar in Afghanistan verbleef. Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 3 mei 2024 weliswaar dat hij geen contact meer heeft met zijn familie in Afghanistan omdat zijn maternale oom, bij wie zijn vader, stiefmoeder, broers, zussen en paternale oom verblijven in Jalalabad, onder toezicht van de talibanautoriteiten zou staan, maar zijn broers in België blijken wel nog met hen te spreken (*ibid.*, p. 6-7). Bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan aldus worden aangenomen dat verzoeker in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Het voorgaande in acht genomen kan niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van nog geen twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de stukken die verzoeker ter zitting per aanvullende nota bijbrengt blijkt dat verzoeker in België werkt, dat hij inspanningen levert om zich te integreren en dat hij graag gezien wordt in de buurt (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-3). De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker werkwilgig en werkzaam is en sociaal contact heeft met collega's en kennissen, die hem omschrijven als vriendelijk en open van geest, weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn tewerkstellingen en sociale activiteiten in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Het is daarbij relevant op te merken dat de inhoud van de bijgebrachte getuigenissen in essentie dezelfde standaard voorgedrukte tekst is waarop de namen van respectievelijk de getuige en verzoeker alsook de datum van de getuigenis werden ingevuld. Deze voorgedrukte tekst wordt in een aantal brieven aangevuld met één of meerdere handgeschreven zinnen van de getuige in kwestie, maar dit alles is te summier en algemeen van aard opdat hieruit zou kunnen blijken dat verzoeker in België dermate intensieve en regelmatige sociale contacten onderhoudt met de betrokken personen dat hij zich hierdoor bepaalde westerse gedragingen of opvattingen zodanig eigen heeft gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen en het risico loopt hierdoor in de problemen te komen bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wijst er in zijn aanvullende nota op dat hij zal terugkeren naar een dorpscontext, waar de taliban kennis heeft van zowel zijn achtergrond als zijn terugkeer uit het Westen, doch werkt niet verder concreet uit waarom dit gegeven, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat de plaatselijke leiders op dorpsniveau doorgaans weten wie is teruggekeerd en het voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker is om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd, doch hij laat na verder te concretiseren welke informatie hem in de problemen zal brengen. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat drie van zijn broers intussen jarenlang in België verblijven nadat hen hier de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd en hij dit aanhaalt als een bijkomende reden voor de taliban om hem een overwegend pro-westers profiel toe te schrijven, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, toen zijn broers al meerdere jaren in België verbleven, nog anderhalf jaar in Afghanistan heeft verbleven en dat noch uit zijn verklaringen, noch uit de stukken die hij bijbrengt blijkt dat hij in die periode of zijn familie op heden geloofwaardige problemen met de taliban kent omwille van het profiel dan wel de verblijfsstatus van zijn broers in België.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met

vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar het arrest met nummer 300 876 van de Raad van 31 januari 2024, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is, in Afghanistan onderwijs genoten heeft en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

3.3.4.4. Verzoekers Afghaanse identiteitskaart kan dienen ter staving van zijn identiteit en herkomst, die *in casu* niet worden betwist (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1).

De kopieën van de Belgische verblijfsdocumenten van Mi., I. en L. tonen aan dat deze personen over een verblijfsrecht in België beschikken, wat niet ter discussie staat (*ibid.*, nr. 2-4).

De kopie van de *taskara* van L. kan dienen ter ondersteuning van diens identiteit, die evenmin ter discussie staat (*ibid.*, nr. 5).

De documenten betreffende de asielaanvraag van L. Kh. in het Verenigd Koninkrijk en zijn daaropvolgende afwijzing en uitzetting staven verzoekers verklaringen in dit verband, doch hebben geen betrekking op de feiten die verzoeker aanhaalt ter ondersteuning van zijn eigen beschermingsaanvraag (*ibid.*, nr. 8).

3.3.4.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

3.3.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een

reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – verre neven met wie zijn familie in een vete verwickeld zou zijn, en die zich inmiddels zouden hebben aangesloten bij de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt, dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden geviséerd en vervolgd omwille van de vermeende familieband met respectievelijk ex-leden van het voormalige Afghaanse nationale leger en een voormalige medewerker van de Amerikanen, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat deze sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bestendig door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit-and-run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto-autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto-autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkt beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna honderd procent en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding

die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of van grensincidenten tussen de-factostrijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59: “In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in het rapport “*Afghanistan: Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 13 maart 2025 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

S. WILLAERT